

Σήμερα, πρώ τη μέρα του Φθινοπώρου, η εθνική Ελλάδαδος μπάσκετ δίνει τον πρώτο της αγώνα στο πιο σημαντικό τουρνουά του πλανήτη. Το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Καλαθοσφαίρισης Ανδρών. Είναι η 18η διοργάνωση του θεσμού, φιλοξενείται στην Κίνα, όπου για πρώτη φορά θα λάβουν μέρος 32 χώρες αντί για 24 και το Ελληνικό συγκρότημα μετέχει στον έκτο όμιλο με αντιπάλους το Μαυροβούνιο, την Βραζιλία και την Νέα Ζηλανδία.

Με υψηλές προσδοκίες και μέσα σε κλίμα θετικό ταξίδεψε στην Ασία η Εθνική. Μετά από αρκετά άγονα, από διακρίσεις, χρόνια, το αντιπροσωπευτικό μας συγκρότημα, στελεχωμένο με τον πολυτιμότερο παίκτη του πιο απαιτητικού πρωταθλήματος του κόσμου, αλλά και μια σειρά διακεκριμένους παίκτες στο Ευρωπαϊκό χώρο έχει λόγους να είναι αισιόδοξο.

Και όταν μιλάμε για διακρίσεις, ο στόχος είναι προφανής. Μέταλλο, κι ας είναι χάλκινο. Όχι ότι μια έκτη ή όγδοη θέση θα ήταν αποτυχία, αλλά αλλιώς μπαίνεις στην πτήση της επιστροφής με λίγο μέταλλο στις αποσκευές. Δεν θα είναι εύκολο, ειδικά σε ένα τέτοιο τουρνουά, με τόσες πολλές και ισχυρές ομάδες, όπου ταλέντο, σκληράδα και αντοχή θα έχουν τον πρώτο και τελευταίο λόγο.

Από σύμπτωση, συμπληρώνονται σαράντα ακριβώς χρόνια, από εκείνον τον Σεπτέμβρη που η Ελλάδα έκαμε δυο άριστα τουρνουά, κερδίζοντας τα πρώτα της χρυσά μετάλλια. Πρώτα στους 17ους Βαλκανικούς αγώνες που τελέστηκαν στην Αθήνα μεταξύ 14 και 18 Σεπτεμβρίου και μόλις πέντε μέρες αργότερα, ταξίδεψε στο Σπλιτ και εξασφάλισε άλλο ένα χρυσό στους Μεσογειακούς.

Κανένας από τους παίκτες που μετέχουν στο φετινό παγκόσμιο δεν είχε γεννηθεί τότε, ενώ δεν είχε καν ξεκινήσει η εποχή του Νικ στην Εθνική. Μιλάμε για τόσο διαφορετικές εποχές. Απίθανη τότε μια διοργάνωση παγκοσμίου στην Κίνα. Πραγματικότητα όμως σήμερα, που οι ημιτελικοί θα διεξαχθούν σε ένα γήπεδο που αποκαλείται κέντρο κουλτούρας και αθλητισμού Ντόνγκφενγκ Nissan και ο τελικός σε μια αρένα με το όνομα Cadillac.

Πολύπλοκη η σημερινή εικόνα της Κίνας, όπου ένα μυστήριο πάντρεμα καπιταλισμού και κομμουνισμού κάνει τα μπάνια του μεγάλου Τιμονιέρη στο κίτρινο ποτάμι, να φαίνονται σαν γραμματόσημο σε επιστολή που δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό της.

Σε ένα τουρνουά που θα παιχτούν 92 αγώνες μέσα σε 16 ημέρες, ενυπάρχει μια γαλανόλευκη ελπίδα ότι το βράδυ της 15ης Σεπτεμβρίου ένα γυμνασμένο κορμί με καταγωγή από την Νιγηρία, γεννημένο και μεγαλωμένο στου Ζωγράφου της Αθήνας, θα φορέσει στο στήθος του μαζί με την υπόλοιπη παρέα του, κάτι μεταλλικό.

Μυστήρια και αχάριστη η ζωή στις παρυφές του μνημονιακού καπιταλισμού. Αν ο Γιάννης δεν ήταν ψηλός, γερός με ένα ασύνηθες άνοιγμα των χεριών του, θα ζούσε πένης στην Αθήνα, θα ικέτευε για ένα αξιοπρεπές εισόδημα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι το '79, τότε που οι: Μηνάς Γκέκος, Σωτήρης Σακελλαρίου, Παναγιώτης Γιαννάκης, Τάκης Κορωνάιος, Βασίλης Παραμανίδης, Γιώργος Καστρινάκης, Λιβέρης Ανδρίτσος, Δημήτρης Κοκολάκης, Μάνθος Κατσούλης, Δημήτρης Καρατζουλίδης, Κώστας Πετρόπουλος, έφεραν για πρώτη φορά το χρυσάφι στην Ελλάδα, τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Για περισσότερα εκείνης της εθνικής, που είχε στον πάγκο τον Αμερικανό Richard Dukeshire, εδώ: [Εθνική μπάσκετ Σεπτέμβριος 1979](#)